

Epistolari

Un altre metge escriptor de novel·la policíaca: Lluís Dauí i Moreso

El 21 de febrer de 2013 ens va deixar Lluís Dauí i Moreso^{1,2}. Havia nascut a Tortosa el 29 d'abril de 1927 i va estudiar medicina a la Universitat de Barcelona, on també es va doctorar l'any 1959. Va ser professor adjunt de Patologia General a la Universitat de Barcelona, però la seva vida professional va donar un tomb l'any 1966. El mes de maig, 68 professors de la Universitat de Barcelona van ser expulsats per assistir a una reunió als Caputxins de Sarrià, la famosa *caputxinada*, on es va constituir el Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona. Dauí era un d'ells i va prendre la decisió d'anar-se'n als Estats Units, a la Universitat de Michigan, a Ann Arbor, on va treballar fent recerca sobre mètodes de docència fins l'any 1970. Dos anys després tornà a Barcelona i fou contractat per l'acabada de crear Universitat Autònoma de Barcelona per dirigir el Departament d'Investigació de l'Institut de Ciències de l'Educació. L'any 1981 el conseller Josep Laporte el nomenà director general de Promoció de la Salut i Seguretat Social del Departament de Sanitat de la Generalitat, càrrec que exercí durant un any. Després fou també nomenat director de l'Institut d'Estudis de la Salut, càrrec en què només es mantingué un any més. Poc després, va entrar als laboratoris Ciba-Geigy on treballaria fins a la seva jubilació com a director mèdic. També va participar, l'any 2001, a instància de l'aleshores president del COMB, Miquel Bruguera, en el projecte Memòria de la Professió, que recollia les experiències professionals dels metges grans, al qual contribuï de forma notable. Va ser nomenat membre de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya l'any 1990.

Dauí és sobretot conegut per la seva tasca com a divulgador de temes mèdics, encara que havia publicat obres estrictament científiques com *El sedimento urinario. Atlas microfotográfico en microscopia directa y de contraste de fase* (1957) i *Constantes biológicas de interés clínico* (1966). També va escriure obres de divulgació mèdica com *El cuerpo humano, esa máquina maravillosa* (1982), *La enfermedad hoy* (1987) i *La eternidad hoy* (1987) però, sobretot, és conegut per l'obra periodística a *La Vanguardia* del diumenge on va escriure una columna durant més de vint anys. Dauí va recuperar, el 3 d'octubre de 1971, la columna que sota el nom de *Biología y Medicina* havia iniciat Arturo Fernández Cruz el 1962³. Els seus interessos culturals el portaren a publicar una actualització d'una interessant obra sobre epònims clínics que encara és un referent d'aquesta àrea a Espanya⁴.

Dauí és l'autor de tres interessants novel·les que podríem classificar dins del gènere policíac o de ciència ficció amb intriga, a vegades de difícil separació. Les dues primeres les va escriure sota el pseudònim de David Sharon, *Solución final*⁵ i *El síndrome de Caín*⁶. Per a la tercera, *La llave del paraíso*⁷ ja va utilitzar el seu nom.

Solución final és una novel·la que recorda l'estil de Frederick Forsyth, amb una mescla d'espionatge, ciència ficció i intriga policíaca. Dauí va introduir, ja el 1991, la possible utilització de la biotecnologia i de l'enginyeria genètica en la trama. A *El síndrome de Caín*, Dauí explora el terreny més familiar de recerca farmacològica dins d'un projecte anomenat Operació Hipocamp, on la CIA i el Pentàgon pretenen obtenir un fàrmac que alteri el funcionament del sistema límbic dels soldats iraquians en l'entorn de la guerra del Golf de 1990. El llibre conté descripcions de procediments experimentals de l'àmbit de la psicofarmacologia que donen a l'obra una trama creïble dins del que podríem anomenar *biociència ficció*. La tercera obra, *La llave del paraíso*, és potser la més interessant. Aborda un tema intemporal: com obtenir una substància que tingui un efecte euforitzant intens sense produir dependència i portar a l'abús. L'obra és curiosa ja que introdueix en les seves pàgines esquemes del sistema nerviós central, fórmules químiques i, fins i tot, una llista d'articles científics per il·lustrar el tema central de la novel·la. En fi, d'interessant lectura.

En conclusió, Dauí fou un metge escriptor d'ample recorregut, que anà de l'obra estrictament mèdica a la novel·la de ficció passant per la divulgació. Un autor singular, que no són del tot *rara avis* en el món de la medicina.

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

1. Corbella J. Obituario. Lluís Dauí i Moreso. La Vanguardia, 26 de febrer de 2013.
2. Bruguera i Cortada M. Lluís Dauí i Moreso (Tortosa, 1927 – Barcelona, 2012). Servei d'Informació Col·legial, març-juny 2013;(138):43.
3. De Semir V. La tradición divulgativa de La Vanguardia. A: La ciencia en los medios de comunicación. 25 años de contribuciones de Vladimir de Semir. Cuadernos de la Fundación Dr. Antonio Esteve nº 11. Barcelona: Fundación Dr. Antonio Esteve; 2007. p. XX.
4. Hamburger P, Pellisier L, Dauí L. Enfermedades y síndromes con nombres propios. Diccionario de epónimos clínicos. Barcelona: Laboratorios del Dr. Esteve; 1968.
5. Sharon D. Solución final. Barcelona: Plaza y Janés; 1991.
6. Sharon D. El síndrome de Caín. Barcelona: Planeta; 1996.
7. Dauí L. La llave del paraíso. Barcelona: Azud editorial; 2005.